

Sygn. akt V.2 Ka 420/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Sędziowie: SSO Lucyna Pradelska-Staniczek (spr.)

SSO Olga Nocoń

Protokolant: Lucyna Tomala

w obecności Ewy Małeckiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Raciborzu

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2018 r.

sprawy skazanego:

K. B. /B./ poprzednio K.

s. T. i B.

ur. (...) w Ż.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 26 kwietnia 2018r. sygn. akt II K 233/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSO Sławomir Klekocki

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek (spr.) SSO Olga Nocoń

Sygn. akt V. 2 Ka 420/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Raciborzu w dniu 26 kwietnia 2018 roku w sprawie o sygn. II K 233/17 wydał wyrok łączny w sprawie K. K. (obecnie B.) obejmujący następujące skazania:

1. Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 11 października 2011 r., sygn. akt II K 636/11 za czyn z art. 191 §2 k.k., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, którą

zarządzono do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 20 czerwca 2012r., sygn. akt VI Ko 1813/12, i którą odbył w całości oraz na karę grzywny w ilości 50 stawek po 20 zł każda, która została wykonana w całości,

2. Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 marca 2012r., sygn. akt II K 1008/11 za czyn z art. 278 §1 k.k., gdzie wartość szkody wyniosła 300 złotych, na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz na karę grzywny w ilości 25 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda i za czyn z art. 286 §1 kk na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz na karę grzywny w ilości 40 stawek dziennych po 20 złotych każda, przy orzeczeniu kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, którą zarządzono do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 27 lutego 2014r., sygn. akt I Ko 1539/13, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 6 listopada 2014r., sygn. akt II Ko 211/14 stwierdzono, że czyn z art. 278 §1 k.k. ulega kontrawencjonalizacji na czyn z art. 119 §1 k.w. i karę 4 miesięcy pozbawienia wolności zamieniono na karę 30 dni aresztu, uznając, że kara łączna 8 miesięcy pozbawienia wolności nie obowiązuje oraz na karę łączną grzywny w ilości 60 stawek dziennych po 20 złotych każda, która została wykonana w całości;

3. Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 2 kwietnia 2012r., sygn. akt III K 1152/11 za czyn z art. 278 §1 k.k., gdzie wartość szkody wyniosła 370,07 złotych, na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby oraz na karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych po 10 zł każda;

4. Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 5 listopada 2013r., sygn. akt II K 845/12 za czyn z art. 158 §1 k.k. popełniony w ramach ciągu przestępstw z art. 91 §1 kk, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby,

5. Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 7 kwietnia 2014r., sygn. akt II K 541/12 za czyn z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby oraz na karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda (art. 71 §1 k.k.), która została wykonana w całości poprzez zaliczenie na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania od daty 17 marca 2014r. do dnia 7 kwietnia 2014r. oraz uiszczenie reszty grzywny w wysokości 56 stawek dziennych przez skazanego,

6. Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 14 kwietnia 2014 r., sygn. akt II K 79/12 za czyn z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby, którą zarządzono do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 15 grudnia 2016r., sygn. akt I Ko 2614/16;

7. Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 14 kwietnia 2014 r., sygn. akt II K 578/11 za czyn z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyny z art. 284 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 284 §2 k.k. popełnione w ramach ciągu przestępstw z art. 91 §1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, przy orzeczeniu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby;

8. Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 maja 2014 r., sygn. akt II K 260/14, za czyn z art. 209 §1 k.k., na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, którą zarządzono do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 27 lipca 2017r., sygn. akt I Ko 699/17;

9. Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt II K 546/14, za czyny z art. 286 §1 k.k. i art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w ramach ciągu przestępstw z art. 91 §1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 270 §1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy orzeczeniu kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

10. Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 27 stycznia 2015r., sygn. akt II K 1245/14 za czyny z art. 284 §1 k.k. popełnione w ramach ciągu przestępstw z art. 91 §1 k.k. na karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 26 listopada 2015r. zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 50 dni, która nie została jeszcze przez skazanego odbyta;

11. Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 16 lutego 2015r., sygn. akt II K 1322/14 za czyn z art. 284 §2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat tytułem próby oraz na karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 17 marca 2016r. zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 50 dni, która nie została jeszcze przez skazanego odbyta;

12. Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 23 stycznia 2017r., sygn. akt II K 807/16 za czyn z art. 242 §3 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

W punkcie 1 sentencji wyroku Sąd Rejonowy na podstawie art. 91 §2 k.k. w zw. z art. 86 §1 k.k., art. 89 §1a k.k. oraz art. 569 §1 k.p.k. połączył skazanemu K. K. (obecnie B.) kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 4 kwietnia 2014r., sygn. akt II K 541/12, Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 14 kwietnia 2014r., sygn. akt II K 79/12, Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 14 kwietnia 2014r., sygn. akt II K 578/14, Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 maja 2014r., sygn. akt II K 260/14, Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 16 lutego 2015r., sygn. akt II K 1322/14 oraz Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 23 stycznia 2017r., sygn. akt II K 807/16 i orzekł wobec skazanego karę łączną 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W punkcie 2 na podstawie art. 91 §2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. oraz art. 569 §1 k.p.k. Sąd połączył skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 marca 2012r., sygn. akt II K 1008/11 oraz Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 11 grudnia 2014r. sygn. akt II K 546/14 i orzekł wobec skazanego karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

W punkcie 3 Sąd na podstawie art. 71 §2 kk skrócił skazanemu orzeczoną w punkcie 1 karę łączną pozbawienia wolności o 50 dni, tj. o okres stanowiący równowartość połowy liczby uiszczonych stawek dziennych grzywny w sprawie oznaczonej sygnaturą II K 541/12.

W punkcie 4 Sąd na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 11 października 2011r., sygn. akt II K 636/11, Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 marca 2012r., sygn. akt II K 1008/11 w zakresie kary za czyn z art. 278 §1 kk, który uległ kontrawencjonalizacji, Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 2 kwietnia 2012r., sygn. akt II K 1152/11 oraz Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 5 listopada 2013r., sygn. akt II K 845/12 oraz kar grzywnien orzeczonych na mocy wyroków: Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 11 października 2011r. sygn. akt II K 636/11, Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 marca 2012r., sygn. akt II K 1008/11 oraz Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 2 kwietnia 2012r. sygn. akt II K 1152/11.

W punkcie 5 Sąd na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie 2 kary łącznej pozbawienia wolności okres kary już odbytej w sprawie oznaczonej sygn. akt II K1008/11 Sądu Rejonowego w Pszczynie od dnia 25 lutego 2015r. do dnia 25 marca 2015r. oraz od dnia 22 września 2016r. do dnia 6 października 2016r.

W punkcie 6 Sąd na podstawie art. 85 §1 i 2 k.k. i art. 86 §1 i 2 k.k. połączył skazanemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 27 stycznia 2015r. sygn. akt II K 1245/14 z jednostkową karą grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda, orzeczoną na podstawie art. 33 §2 kk na mocy wyroku Sądu rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 16 lutego 2015r. sygn. akt II K 1322/14 i orzekł wobec skazanego karę łączną grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

W punkcie 7 Sąd na podstawie art. 576 §1 k.p.k. orzekł, że w pozostałym zakresie wyroki: Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 marca 2012r. sygn. akt II K 1008/11, Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 11 grudnia 2014r., sygn. akt II K 546/14, Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 4 kwietnia 2014r. sygn. akt II K 541/12, Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 14 kwietnia 2014r., sygn. akt II K 79/12, Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 14 kwietnia 2014r., sygn. akt II K 578/14,

Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 maja 2014r., sygn. akt II K 260/14, Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 16 lutego 2015r., sygn. akt II K 1322/14 oraz Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 23 stycznia 2017r., sygn. akt II K 807/16 podlegają odrębnemu wykonaniu.

W punkcie 8 Sąd na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych i obciążył nimi Skarb Państwa.

Apelację wniósł prokurator Prokuratury Rejonowej w Raciborzu. Zaskarżył on powyższy wyrok w całości na niekorzyść skazanego i zarzucił mu obrazę prawa materialnego, a to przepisu art. 85 §1 i 3 k.k. poprzez ich błędną wykładnię i zastosowanie poprzez połączenie w punkcie 2 wyroku kar orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 marca 2012r., sygn. akt II K 1008/11 oraz Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 11 grudnia 2014r., sygn. akt II K 546/14 oraz w punkcie 1 wyroku kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 23 stycznia 2017r., sygn. akt II K 807/16 z karami orzeczonymi wyrokami Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 7 kwietnia 2014r., sygn. akt II K 79/12, Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 maja 2014r., sygn. akt II K 1322/14 oraz w punkcie 2 wyroku kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 marca 2012r., sygn. akt II K 1008/11 oraz Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 11 grudnia 2014r., sygn. akt II K 546/14, podczas gdy karę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 marca 2015r. skazany rozpoczął odbywać 22 lutego 2015r. i w okresie udzielonej przez Sąd Okręgowy w Gliwicach przerwy w wykonywaniu w/w kary pozbawienia wolności od dnia 25 marca 2015r. do dnia 25 września 2015r. dopuścił się popełnienia czynu zabronionego określonego z przepisu art. 242 §3 k.k., za co został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 23 stycznia 2017r., sygn. akt II K 807/16, zaś czyny zabronione, za które K. K. został uznany za winnego wyrokiem Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 27 stycznia 2015r., sygn. akt II K 1245/14 i skazany na karę łączną pozbawienia wolności nie zostały popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu. Na zasadzie art. 427 §1 kpk i art. 437 §1 i 2 kpk skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż z dniem 1 lipca 2015r. weszła w życie nowelizacja kodeksu karnego wprowadzająca nowe zasady łączenia kar. Zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw przepisów rozdziału IX ustawy (kodeksu karnego odnoszących się do zbiegu przestępstw oraz łączenia kar i środków karnych) nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Na skutek prawomocnego orzeczenia, które podlega wykonaniu a które zapadło już po wejściu w życie ww. nowelizacji, tj. wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu o sygn. II K 807/16 należało zgodnie z art. 4 § 1 k.k. rozważyć, czy zachodziła konieczność zastosowania przepisów sprzed nowelizacji z dnia 1 lipca 2015 r., tj. czy są one względniejsze dla sprawcy. Słusznie Sąd I instancji uznał, iż z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Sąd odwoławczy w pełni podziela pogląd Sądu I instancji, iż względniejszy dla skazanego jest przepis art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., który dla orzeczenia kary łącznej nie wymaga by przestępstwa mające zostać nią objęte zostały popełnione zanim zapadł pierwszy wyrok skazujący za którekolwiek z nich.

Pogląd wyrażony w apelacji, jakoby kara orzeczone w sprawie Sądu Rejonowego Raciborzu nie podlegała łączeniu z innymi karami, jest poglądem błędnym.

Wykładnia literalna art. 85 § 3 k.k. wskazuje, że zablokowana jest możliwość połączenia kary za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary, ale jedynie z „karą odbywaną” w czasie jego popełnienia. Taki też pogląd wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2017 roku, sygn. I KZP

12/16. Z pozostałymi karami podlegającymi wykonaniu taką karę można łączyć (patrz również postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 4 stycznia 2017 r., sygn. II AKz 822/16).

Mając na uwadze treść art. 85 § 3 k.k. należy przyjąć, że wyraża on zakaz łączenia kary faktycznie wykonywanej (jednostkowej lub łącznej) z karą wymierzoną za przestępstwo popełnione w trakcie jej wykonywania. Takie rozumienie negatywnej przesłanki wyrażonej w art. 85 § 3 k.k. otwiera jednak możliwości różnych opcji łączenia kar (tak J. Giezek Kilka uwag o modyfikacji..., s. 25 i n.). Podobny pogląd wyrażono w komentarzu Jarosława Majewskiego, Kodeks karny, Komentarz do zmian 2015, opublikowanym w Lex 2015, gdzie wskazano, że przepis art. 85 § 3 k.k. ustanawia pewne ograniczenie w łączeniu kar węzłem kary łącznej, wyjątek od zasady ustanowionej w przepisach art. 85 § 1 i 2 k.k. Ograniczenie to polega na tym, że podstawą orzeczenia jednej kary łącznej nie może być kara wymierzona za przestępstwo popełnione w okresie między rozpoczęciem a zakończeniem wykonywania pewnej innej kary, wcześniej orzeczonej (...), nie jest przy tym tak, że rzeczoną karę wyłączono całkowicie od łączenia z wszelkimi innymi karami.

Dodać jeszcze należy, że w przepisie art. 85 § 3 k.k. nie wskazano żadnego konkretnego sposobu odbywania kary, co oznacza, że w rachubę wchodzi wszystkie prawem przewidziane możliwości odbywania kary. Nie ma więc znaczenia okoliczność, czy skazany faktycznie przebywa w jednostce penitencjarnej, byle tylko nadal "odbywał" karę. Zarządzenie przerwy nie oznacza przerwania okresu wykonywania kary. Kara bowiem w stosunku do której zarządzono przerwę kończy się z momentem jej wykonania przy uwzględnieniu przerwy jako okresu swoiście przedłużającego czas wykonania kary. Odbywanie kary pozbawienia wolności nie oznacza zatem ze swej istoty przebywania skazanego w jednostce penitencjarnej.

Mając na względzie powyższe rozważania wskazać należy, że Sąd I instancji prawidłowo przeanalizował, jakie konfiguracje skazań należy objąć węzłem łączności.

Skoro czynu, za który wymierzono karę w sprawie Sądu Rejonowego w Raciborzu o sygn. II K 807/16 skazany dopuścił się w trakcie przerwy udzielonej w sprawach Sądu Rejonowego w Pszczynie o sygn. II K 1008/11 oraz Sądu Rejonowego w Żorach o sygn. II K 546/14 to kary wymierzonej za czyn z art. 242 § 3 k.k. nie można było połączyć z karami wymierzonymi właśnie w tych dwóch sprawach ale taki zakaz nie dotyczy już innych kar wymierzonych skazanemu a podlegających wykonaniu.

Prawidłowo zatem Sąd I instancji objął w punkcie 1 węzłem łączności odrębnie kary orzeczone w sprawach Sądu Rejonowego w Żorach sygn. akt II K 541/12, Sądu Rejonowego w Żorach sygn. akt II K 79/12, Sądu Rejonowego w Żorach sygn. akt II K 578/14, Sądu Rejonowego w Pszczynie sygn. akt II K 260/14, Sądu Rejonowego w Jastrzębiu –Zdroju sygn. akt II K 1322/14 oraz Sądu Rejonowego w Raciborzu sygn. akt II K 807/16 a odrębnie - w punkcie 2 -kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach Sądu Rejonowego w Pszczynie o sygn. II K 1008/11 oraz Sądu Rejonowego w Żorach o sygn. II K 546/14.

Jakkolwiek skarżący nie kwestionował rozstrzygnięć zawartych w punktach od 3 do 8, stwierdzić należy, że także są one prawidłowe. Sąd odwoławczy nie dopatrył się zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych art. 439 k.p.k. Sprawa o wydanie wyroku łącznego toczyła się z wniosku skazanego, miał on świadomość prowadzonego postępowania, korespondencja kierowana była na adres podany przez skazanego. W sprawie nie zachodzą także warunki, o jakich mowa w art. 440 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem orzeczenie podlega zmianie na korzyść oskarżonego, jeżeli utrzymanie wyroku w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, a u podstaw takiego przekonania będzie dopatrzenie się rażącej niewspółmierności kary. W świetle całokształtu okoliczności sprawy Sąd odwoławczy uznał, że wymierzone skazanemu kary łączne pozbawienia wolności oraz grzywny taką rażącą niewspółmiernością-surowością się nie cechują. Sąd I instancji zasadnie uznał, iż brak jest podstaw do orzeczenia kar łącznych na zasadzie absorpcji, którą można stosować jedynie w szczególnych, nadzwyczajnych sytuacjach. Podkreślić należy, iż zasadę absorpcji stosuje się wyjątkowo, gdy związek podmiotowo - przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia do jednego przestępstwa jak w wypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw i gdy nie ma potrzeby podwyższenia progu represji karnej (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 27 sierpnia 2015 roku,

sygn. II Aka 138/15). Słusznie natomiast przy określaniu wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności Sąd Rejonowy zastosował regułę asperacji. Orzeczone kary łączne pozbawienia wolności znajdują oparcie w treści art. 91 § 1 k.k., 86 § 1 i k.k., art. 89 § 1 a k.k., zaś kara łączna grzywy w treści art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. Kary w orzeczonych wymiarach uwzględniają także okoliczności, o jakich mowa w art. 85a k.k. Ten ostatni przepis nakazuje przy orzekaniu kary łącznej brać pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara winna osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W procesie orzekania kary łącznej sąd powinien zatem opierać się na dyrektywach określonych w art. 85 a k.k., jednakże wspartych na dyrektywach pomocniczych (tj. przedmiotowego i podmiotowego związku pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami), tak aby możliwym stała się odpowiedź na pytanie, czy w danym przypadku zachodzą okoliczności, które przemawiają za zsumowaniem dolegliwości, czy też przeciwnie, w imię racjonalizacji karania, wskazują na konieczność pochłonięcia części kar. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że K. K. popełnił poszczególne czyny, stanowiące podstawę orzeczonych kar łącznych na dość znacznej przestrzeni czasu. Były to różne przestępstwa różnorodnej natury. Skazany ma lekceważący stosunek do porządku prawnego i norm społecznych, był już wielokrotnie karany, a kolejne wyroki skazujące w ogóle nie wpłynęły na zmianę jego postawy i zachowania. Reasumując kary orzeczone wobec skazanego są słuszne i sprawiedliwe, uwzględniają w odpowiedniej proporcji wskazane wyżej dyrektywy.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok jako w pełni trafny, utrzymano w mocy, zaś kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

SSO Sławomir Klekocki

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek (spr.) SSO Olga Nocoń